

Вічна пам'ять воїнам, полеглим за Україну!

Народився 9 березня 1989 року в селі Блажове Рокитнівського району Рівненської області. З 1995 по 2006 рік навчався в Блажівській загальноосвітній школі I-III ст. З квітня 2007 по квітень 2008 року ніс строкову службу в рядах Збройних Сил України в десантних військах на посаді командира відділення. За сумлінне виконання військового обов'язку був неодноразово удостоєний відзнак та нагород від керівництва армії.

10 квітня 2014 року був призваний до лав Збройних Сил України.

Загинув 26 липня 2014 року від кульового поранення в голову.

Не плач за мною мамо, я у Бога, бо кожен, хто загинув за Україну, йде до нього...

Війна... Загибелі... Горе... кажуть, шкода всіх, кого забрала війна. Я ж пр цьому додаю: кого знав, того ще більше шкода.

... Із Станіславом Кулакевичем мені довелося зустрічатися лиш двічі. Позналилися з ним під час поїздки на Миколаївський полігон. Знаєте, він був такий хороший, світлий і чистий. У мене й зараз перед очима стоїть образ цього високого, ставного, видного хлопця із щирою посмішкою на устах. Хтось із наших військовослужбовців на тому полігоні був сумний, хтось мовчазний, хтось говіркий, а він просто посміхався. І запам'ятався саме цим. І на знімках вийшов саме таким. Пригадую, коли ми прощалися з хлопцями, як приїжджали до них вдруге, мені подумалось: тільки ж не дай Боже, щоб з кимось із них сталося нещастя... Тоді, в середині червня, їх вже готували на передову... А в кінці липня по Рокитнівщині розлетілася гірка звістка про загибель ще одного воїна... Коли повідомили, що він із Блажова, так не хотілося вірити, що то Станіслав. Однак довелося повірити після того, як переглянула списки наших військослужбовців. Сходилося все: прізвище, рік народження, населений пункт. Зрештою, з цього села він єдиний пішов на війну...

Станіслав Кулакевич загинув 26 липня від кульового поранення в голову. 30 липня його хоронили. Який же чорний смуток огорнув у ті дні Блажове. Яке непоправне горе прийшло у родину загиблого. Який невимовний біль відчула мати, втративши свого наймолодшого сина. Вона дала життя десятьом дітям. Як то важко їх годувати-ростити. Проте найнестерпніше хоронити своїх дітей... Від горя побивалися сестри, брати, племінники. Все село прийшло проважати в останню дорогу свого світлого і доброго Станіслава, який жив з усіма в злагоді, працювати любив, дім збудував просторий і гарний. От тільки пожити в ньому не встиг... З усіх навколишніх населених пунктів по з'їжджалися знайомі покійного, вшанувати його пам'ять прибули мешканці райцентру. Оперативне командування «Північ» виділило почесну варту, салютну групу, оркестр і прапороносний взвод. Так що обряд поховання відбувся з усіма військовими почестями. Труну загиблого пронесли під звуки оркестру від домівки до храму. Заупокійну службу в його рідній Блажівській церкві відправляли чотири священнослужителі. «Немає більшої любові, як хто душу свою покладе (тобто пожертвує життям своїм)», - промовляв духовний пастир. А далі болісне прощання. Знову звуки оркестру, живий коридор із учнів, який вони утворили від дороги в школу і до самого кладовища. Шлях, встелений квітами, нескінченний потік людей, вірші дітей, вселенський плач, остання молитва, державний гімн, військові салюти і поховання... Яке ж то горе навіки прощатися з тим, хто недожив, недолюбив, недомріяв... Тож, молимося, люди, за вічний спокій душі нашого дорогого земляка. Царство Йому Небесне. Амінь...

Валентина Кириловець

Меморіальна дошка встановлена у Блажівській загальноосвітній школі І-ІІІ ст.